

Зоран Пешић Сиџма

МОЈ ГЛАС ЈЕ ЈАСАН МЕНИ

БИЋЕ СВЕ У РЕДУ

Биће све у реду
све ће доћи на своје место
улице ће успавати аутомобиле
око поноћи
звезде ће вратити град
пијаном небу
паркови ће опколити ветар
са свију страна
и он ће се смирити
на клупи

а где је та поноћ
где небо
ветар
то је мање важно
свуда је исто када је све у реду
када је све на своме месту
и аутомобили су једнако паркирани
и звезде једнако трепере
и паркови седе

мирно на својим клупама
само да је све у реду
само да је све на своме месту

нико не умире
нико се не рађа
безбројно смо мало
заспали
и покварена плоча понавља
мелодију
биће све у реду
све ће доћи на своје место
они који су били ту још су ту
они који су отишли тамо су још увек
и нико не прислушкује одјеке
у пустом ходнику

промене коме требају промене
видео сам човека једном
како седи у фотели на улици разрушеног Грозног
видео сам га на телевизији
седећи у потпуно једнакој фотели
његове очи спокојно су говориле
биће све у реду
све ће доћи на своје место
испићемо у здравље
заборављених у шумском потоку
запалити цигарету
за оно мало пара што нам преостане
купићемо чоколаду деци наше деце бар
ратови су већ прошлост
ратови су ружни снови
иза ратних филмова
ратови су се завршили
као програм
снегом који трепери у ефиру
биће све у реду
све ће доћи на своје место

кревет који смо купили
и у којем спава неко други
и кревет који плови
низводно од нашег детињства

и она рука која нам је мрсилa косу
и она рука која нам је штитала
бело месо
писма која смо послали
и писма која никад нисмо добили
ноћи које смо пропили
и ноћи које смо штедљиво чували
за боље сутра
љубав која нам је одузета
и љубав коју смо отели
све ће доћи на своје место
биће све у реду
нанизано спокојно
као ноћ у ватри ничега
као у чизми доброћудног Бога

КАД ЈЕ ПРЕД НАМА ПУТ

Песак нема више вољу песка
и ветар је млак да ме затрпа
сви измешани звуци
поделили се на изворе
и чист и јасан само је мој
мој је глас мени мој

Камен је изгубио наду камена
и трошну је пустињу савладао мрак
даљине не постоје
и сви су крајеви бездушни у гужви
нагледах се празне самилости
о, Боже, боје су мени само моје

И време нема више веру времена
нанизано мноштво сплело се у клупко
и сећања су јадна сва ту одједном
срце ми је рањено безброј
дамар је његов а мени мој

Судбина се изгубила без смисла
толико несрећних година за нама
и нема и нема и нема и нема
у души плама

грбаве су цивилизације на умору
обнавља се бој
а мени шта је остало лик мој
мени само мој

Огледала су нестала без одраза
шуме и језера у планини
мириси су цркве у којима се молимо
и лише и крв и зној
понекад се чини да љубав шта је љубав
мој глас је јасан мени само мој
шта је љубав моја мени само моја
пред пут без поруге чиста туга
туга нема више бесконачност туге
без љубави туга некад боља

НЕ ЗАЉУБЉУЈ СЕ КЋЕРИ

Јелисаветџи и Анастџасији

Не заљубљуј се у суперхероја
кћери
клони се лепе усијане главе
која ће ради Истине или Лепоте
да заборави што вам кров прокишњава
који ће уместо по АД-капи
да оде по Неодложну Револуцију

не заљубљуј се кћери у суперхероја
који спашава Свет стрипског зла
и телевизијске немани
а у скученој соби где гњију Велики Идеали
плесан троши зидове

клони се усијане главе кћери
која проводи бесане ноћи
утерујући кроз зидове гласове
наде да ће Правда кад-тад стићи
на велика врата
клони се усијане главе кћери
и опрости оцу подочњаке
изнад којих те понекад
суморно гледа